

1725 στήλ. II στήλ. 18—21—να ἀποκαλύψη α') ὅτι τὸ ἐν τῷ παπύρῳ ἡμῶν ὑπόμνημα σχετίζεται πρὸς τὸ ἐν τῷ πρωτοκόλλῳ τῆς Βιβλιοθήκης ἐγκτήσεων πρωτοκολληθὲν εἰς τὸν P. Oxy. 1725 β') ὅτι τὸ ἔτος τῆς πρωτοκολλήσεως, ἐπομένως καὶ τῆς συντάξεώς του εἶναι τὸ δέκατον ἔτος βασιλείας τοῦ Ἀντωνίνου, ἡμέρα δὲ ἡ 20ῆ τοῦ μηνὸς Θῶθ, ἣτις ἀναγράφεται καὶ εἰς τὸν πάπυρον μας καὶ εἰς τὸν P. Oxy. 1725 καὶ γ') ὅτι κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἐστρατήγει εἰς τὸν Ὁξυρρυχίτην νομὸν ὁ ἄγνωστος μέχρι τοῦδε στρατηγὸς Ἀφροδείσιος, συμπληρωμένου οὕτω τοῦ καταλόγου τῶν στρατηγῶν τοῦ προμνημονευθέντος νομοῦ, ὅστις παρουσίαζε κενὸν καὶ εἰς τὴν χρονολογίαν ταύτην καὶ εἰς ἄλλα ἔτη.

Πλὴν τῆς σπουδαιότητος ταύτης προσφορᾶς ὁ συγγραφεὺς διαφωτίζει διὰ τοῦ παπύρου τούτου ἐν ταῖς ποικίλαις πλουσίαις παρατηρήσεσιν αὐτοῦ, ὅτι ὁ θεσμὸς τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου «bonorum possessio» = δ ι α κ α τ ο χ ῆ, ὅστις ἐφηρμόζετο ὑπὸ τοῦ πραίτωρος μόνον διὰ τοὺς Ρωμαίους πολίτας, ἐφηρμόζετο ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Αἰγύπτου καὶ ἐπὶ μὴ Ρωμαίων πολιτῶν ἤδη καὶ πρὸ τοῦ 212, ὅτι ὑπὸ τοῦ Καρακάλλα ἐγένετο γενικὴ ἀπονομὴ τοῦ δικαίωματος τοῦ Ρωμαίου πολίτου καὶ εἰς τοὺς μὴ Ρωμαίους, τοῦτο δὲ παρὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς πολλῶν ἐδικῶν, ὅτι τὸ ἐπιχώριον δίκαιον εἶχε κατορθῶσει ἀνθιστάμενον νὰ ἐπιζήσῃ καὶ μετὰ τὸ 212 καὶ ναὶ μὲν εἶχεν ὑποστηρικθῆ ἢ ἀπομῆς ὅτι ὁ θεσμὸς τῆς διακατοχῆς ἴσχυε πρὸ τοῦ 212 καὶ διὰ τοὺς μὴ Ρωμαίους πολίτας ὑπὸ τοῦ Taubenschlag, στηριζομένου εἰς τὴν μαρτυρίαν δέκα παπύρων, ὁ κ. Τσουκαλᾶς ὁμως παρατηρεῖ ὅτι οἱ μὲν ὀκτὼ τῶν παπύρων τούτων εἶναι μεταγενέστεροι τοῦ 212, οἱ δὲ λοιποὶ δύο εἶναι μὲν προγενέστεροι τοῦ ἔτους τούτου, ἀλλὰ δὲν μνημονεύουν σαφῶς τὸν θεσμὸν τῆς διακατοχῆς, ἀλλὰ ἀπλῶς τοὺς ὄρους «ἐπικρατεῖν» καὶ «ἀντιλαμβάνεσθαι», οὓς ὀρθῶς βέβαια κατὰ διαίθεσιν ὁ Taubenschlag ἠρμήνευσεν ὡς σημαίνοντας τὴν διακατοχήν. Ὁ ὄρος διακατοχὴ νῦν τὸ πρῶτον μνημονευόμενος διὰ τὴν πρὸ τοῦ 212 περίοδον λύει τὸ ζήτημα ἀνεκδοιάστως.

Τῆς ἐκθέσεως τῆς ὕλης τοῦ βιβλίου προτάσσεται ἐκτενὴς βιβλιογραφία, ἐπιτάσσεται δὲ πίναξ ἀλφαριθμηκὸς προσώπων καὶ λέξεων.

Τὸ βιβλίον τοῦ κ. Τσουκαλᾶ λοιπόν, τὸ ὅποιον μαρτυρεῖ περὶ τῆς θαυμαστῆς εὐχερείας τοῦ συγγραφέως εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν παπύρων, περὶ τῆς πλήρους ἐνημερότητος αὐτοῦ εἰς τὴν παπυρολογικὴν βιβλιογραφίαν, περὶ τῆς Ικανότητός του νὰ κατανοῇ καὶ ἐρμηνεύῃ ὀρθῶς καὶ πλήρως τὸ περιεχόμενον τῶν παπύρων, φορολογικῶν καὶ μὴ, ἐπὶ τῇ βάσει ἀκριβοῦς γνώσεως τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἱστορίας τῆς Αἰγύπτου, ἐν ἣ καὶ ὁ ἴδιος ἀπὸ μακρῶν χρόνων ζῆ καὶ δρᾶ, προσκομίζει νέα στοιχεῖα εἰς τὴν παπυρολογικὴν ἔρευναν πρὸς συμπλήρωσιν τῶν γνωστῶν, πρὸς ἀναθεώρησιν ἀπόψεων ἐσφαλμένων καὶ πρὸς στήριξιν νέων ἀντιλήψεων. Χαίρομεν διότι διὰ τοῦ ἔργου τούτου εἰσέρχεται εἰς τὸν στίβον τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογικῆς Ἐπιστήμης νέα κρατίστη δύναμις μὲ ἰσχυρὰν φιλολογικὴν καὶ παπυρολογικὴν συγκρότην.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΓΕΩΡΓΟΥΝΤΖΟΣ

Bulletin analytique de bibliographie hellénique 1959, *Sciences humaines*, Col-
lection de l'Institut Français d'Athènes, Athènes 1961, σφ. 8 Μ σελ. 1—11, 141—
345 καὶ 459--606.

Τὸ ἀνωτέρω βιβλιογραφικὸν δελτίον τοῦ βιβλιογραφικοῦ ἔτους 1959 ἀποτελεῖ τὸν τόμον XX τῶν σχετικῶν ἐκδόσεων τοῦ Γαλλικοῦ Ἰνστιτούτου Ἀθηνῶν. Εἰς τὰς σελίδας 1—11 τούτου καταχωρίζεται ὁ πίναξ τῶν περιεχομένων. Ταῦτα ἀνήκουν εἰς δύο κατηγορίας, I τῶν βιβλίων καὶ φυλλαδίων μὲ ὑποδιάρσεις 1) λογοτεχνία, 2) ἐπιστήμαι (θετικά), 3) Ἀνθρωπογνωστικά Ἐπιστήμαι, 4) σχολικὰ βιβλία καὶ 5) μεταφράσεις

καὶ II τῶν περιοδικῶν, δελτίων καὶ ἐπιθεωρήσεων μὲ ὑποδιαίρεσιν 1) λογοτεχνικά, 2) σύμμεικτα 3) ἐπιστημονικά (γενικά, Φυσικῶν Ἐπιστημῶν, Ἱατρικῆς, ἀγρονομικά), 4) Ἀνθρωπογνωστικῶν Ἐπιστημῶν (θρησκευτικά, παιδαγωγικά, τοῦ καθ' ἡμέραν βίου, νομικά, πολιτικά καὶ κοινωνικά, κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων, Ἐθνικῆς Ἀσφαλείας, οἰκονομικά, ἱστορικά καὶ φιλολογικά, λαογραφικά, σύμμεικτα, βιβλιογραφικά, φυσιολατρικά, τουριστικά, Ἑλληνισμοῦ τοῦ ἐξωτερικοῦ, Φιλατελικά καὶ Ἀποκρῦφων Ἐπισημῶν).

Εἰς τὴν πρώτην κατηγορίαν, τῶν βιβλίων καὶ φυλλαδίων, τὸ ἀποσταλὲν ἡμῖν τμήμα τοῦ τόμου περιλαμβάνει τὸν κατάλογον τῶν βιβλίων ἀπὸ τῆς ὑποδιαίρεσεως τῶν Ἀνθρωπολογικῶν Ἐπιστημῶν καὶ ἐξῆς, ἀριθ. 733—1808. Τῶν ἀποδελτιωμένων βιβλίων βλέπει τις καταχωριζόμενα τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως καὶ τὸν τίτλον τοῦ βιβλίου ἑλληνιστὶ καὶ γαλλιστὶ μετὰ τῶν βιβλιογραφικῶν ἐνδείξεων τούτου, πρὸς δὲ καὶ περιλήψιν εἰς γαλλικὴν γλῶσσαν τοῦ ἔργου εἰς τὰς κυρίας αὐτοῦ γραμμάς.

Εἰς τὴν δευτέραν κατηγορίαν, τῶν περιοδικῶν, δελτίων καὶ ἐπιθεωρήσεων, τὸ ἀποσταλὲν ἡμῖν τμήμα τοῦ τόμου περιλαμβάνει τὸν κατάλογον τῶν περιοδικῶν ἀπὸ τῆς ὑποδιαίρεσεως τῶν Ἀνθρωπολογικῶν Ἐπιστημῶν καὶ ἐξῆς, ἀριθ. 0123—0382. Τῶν ἀποδελτιωμένων περιοδικῶν εἶναι κατακεχωρισμένα ὅλα τὰ ἄρθρα (μετὰ μνείας συγγραφέως, τίτλου καὶ σελίδος), ἀναφερόμενα εἰς τὰ τεύχη ὀλοκλήρου τοῦ ἔτους, καθὼς ἐπίσης καὶ τὰ κατ' εἶδος περιεχόμενα τοῦ περιοδικοῦ ἐκάστου.

Εἰς τὰς σελίδας 607—663 τοῦ βιβλιογραφικοῦ δελτίου καταχωρίζεται ὁ ἀλφαβητικὸς πίναξ τῶν ὀνομάτων τῶν συγγραφέων τῶν βιβλιογραφουμένων ἐντύπων. Τὰ ὀνόματα ταῦτα ἀνέρχονται περίπου εἰς 8.500 καὶ δεικνύουν πόσον ἐργώδης, ἐπιμελὴς καὶ εὐσυνείδητος ἐργασία ἀπητήθη διὰ τὴν ὁδοῦ εἰκῶν ἀκριβῆς τῆς ἐπιστημονικῆς καὶ λογοτεχνικῆς δραστηριότητος τοῦ τόπου μας κατὰ τὸ 1959, ἥτις καθίσταται γνωστὴ εἰς τὸ παγκόσμιον κοινὸν διὰ τῆς εἰς γαλλικὴν γλῶσσαν δημοσιεύσεώς της. Ἀποτελεῖ τοῦτο ὄντως ὑπηρεσίαν ἐξαιρετοὴν πρὸς τὰ ἑλληνικά γράμματα, δι' ἣν τὸ Γαλλικὸν Ἰνστιτούτον Ἀθηνῶν δικαιούται τῆς εὐγνωμοσύνης μας.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΓΕΩΡΓΟΥΝΤΖΟΣ

**

Dr. Nikolaus Pant. Bochlogyros, *Der Wertbegriff in Kulturpsychologischer Sicht*, Druckschriften des Griechisch—Psychologischen Instituts Athen 1962, σελίμα 8Μ, σελίδες 15. [Ν. Μποχλόγυρου, Ἡ ἔννοια τῆς ἀξίας ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ψυχολογίας τοῦ πολιτισμοῦ, ἐκδόσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ Ψυχολογικοῦ Ἰνστιτούτου, Ἀθῆναι 1962].

Ὁ κ. Μποχλόγυρος διὰ τῆς πραγματείας του αὐτῆς φέρεται συμπορευόμενος μετὰ τοῦ ἔσμου τῶν δηλίων ἐκεῖνων κολυμβητῶν, οἱ ὅποιοι διὰ τὴν ἀλίειαν τῶν φιλοσοφικῶν μαργαριτῶν ῥίπτονται εἰς τὴν τρικυμιώδη θάλασσαν τῶν φιλοσοφικῶν ἀναζητήσεων παλαιότες πρὸς τὰ κύματα τῶν ἀφηρημένων ἐνοιῶν.

Εἶναι πολλὰκις δαιδαλώδης ἡ σειρὰ καὶ ἡ πλοκὴ τῶν ἐνοιῶν τοῦ εἶδους τούτου, ὥστε καὶ ἡ διατύπωσις των ἀκόμη εἰς τὴν γλῶσσάν μας νὰ παρουσιάξῃ δυσχερείαν, ἴδιαν ὡς πρὸς τὴν ἀπόδοσιν τῶν ὄρων, ἐκ τοῦ λόγου δὲ τούτου ἴσως καὶ ὁ συγγραφεὺς προετίμησε τὴν χρησιμοποίησιν τῆς γερμανικῆς γλώσσης πρὸς ἀνάπτυξιν τῶν σκέψεών του.

Κύριον ἀντικείμενον τῆς μελέτης εἶναι ἡ ἔννοια τῆς πολιτιστικῆς ἀξίας. Ἔστι δὲ πολιτιστικὴ ἀξία ἡ ἀποκρυστάλλωσις τῶν περιεχομένων τῆς ζωῆς, τῶν βιωθέντων τοπι-